

СЪЗНАТЕЛНАТА МОНАДА.

31-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 28.V.1924 Г.—СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

СЪЗНАТЕЛНАТА МОНАДА.

81-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 28.V.1924 Г.—СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

Съзнателната монада.

Размишление.

Прочетоха се резюметата върху темитѣ: „Службата на самообладанието и търпѣнието“ и „Лошо ли е човѣкъ да бѣде недоволенъ“?

Тема за идущия път: „Истинскиятъ начинъ за примирение“.

Материялътъ който сте минали до сега, е много малко проученъ. Вие сте отъ тѣзи ученици, които ядатъ и пиятъ, а не плащатъ. Дошли сте като на угощение, като пенсионери. Не става така. Защо? Понеже всички закони въ природата дѣйствуватъ равномѣрно. Работитѣ никога не се отлагатъ. Вие трѣбва да учите — нищо повече. Сега нѣкой може да се извинява: условия нѣма, това-онова... То не влиза въ смѣтката, той трѣбва да учи. Послѣ, казваме, че човѣкъ трѣбва да бѣде добъръ. Той пакъ ще каже, че условия нѣма. Ако разбира закона, той трѣбва да бѣде добъръ — нищо повече! Ние мислимъ, че нѣмаме условия. Какъ ще докажете математически, че вие нѣмате условия? Щомъ имате два крака и стоите

правъ, нѣмате ли условия да ходите? Не сте парализиранъ, имате крака, уши, очи — можете да ходите. Ако не ходите, никой не ви е кривъ. Ако си парализиранъ, разбирамъ, не можешъ да ходишъ, но всѣки човѣкъ, който има крака, може да ходи. Човѣкъ, който има умъ, може да учи. Човѣкъ, който има сърце, душа, духъ, може да прави добро — нищо повече!

Сега, въ какво седи новото учение? То е необходимо за васъ. Защо? Защото за въ бъдеще ще влѣзете въ по-интимна връзка съ напрѣднатитѣ същества. Азъ опитвамъ вашия характеръ сега. Какъ се опитва гласътъ на една пѣвица? Може да я мислятъ за много видна, но тя трѣбва да излѣзе да пѣе прѣдъ свѣта. Когато ще ви опитватъ въ това общество, спрѣмо васъ ще бждатъ безпощадни. Нѣма да бждатъ снизходителни като майка ви, като баща ви, като брата ви. Ако не си талантивъ, ще те набрулятъ по всичкитѣ правила. Ще кажатъ: нека дойде тоя, който е талантивъ. Прави сж хората. Този свѣтъ не е мѣсто за малодушни хора. Душитѣ които слизатъ на земята сж най-голѣмитѣ герои. Страхливцитѣ не могатъ да живѣятъ на земята. Страхливцитѣ ставатъ зайци, мухи, бълхи, и най-послѣ се израждатъ. Вие знайте, че страхътъ дѣйствува въ свѣта,

за да се изродите. Това е по форма. Човѣкъ, който се страхува, се изражда. Рече да направи нѣщо, казва: това не е за мене, онова не е за мене; днесъ не е за мене, утрѣ не е за мене; това не мога, онова не мога, и той остава едно „не мога“, една въпросителна, една удивителна, една запетая и най-послѣ една точка. Всички хора, които не могатъ, сж въпросителна, удивителна, запетая, точка. Ще каже нѣкой отъ васъ: азъ зная какво нѣщо е Господъ. Ти, който не можешъ да ходишъ, дрехитѣ ти треперятъ отъ страхъ, знаешъ какво е Господъ! Прѣди всичко, Господъ нѣма нищо общо съ страхливцитѣ. Господъ най-първо нѣма нищо общо и съ мързеливцитѣ. Богъ нѣма нищо общо съ мъртвитѣ. Богъ има отношение само къмъ ония души, въ които има едно дълбоко желание, една дълбока жажда за учение, едно непрѣодолимо желание да Го познаятъ. Такъвъ човѣкъ ще прѣброди цѣлия свѣтъ, ще обърне земята и казва: ще намѣря Господа! Господъ може да го зарови въ центъра на земята, но той ще Го намѣри. Толкова силно е желанието на душата — да намѣри Господа. Нѣма сила въ свѣта, която може да спъне човѣка. Сега вие може да кажете: всѣки философъ има свое схващане. Да, единъ философъ — материалистъ има свое схващане; единъ философъ — идеа-

листъ има свое схващане; единъ философъ — натуралистъ има свое схващане. Кой отъ тѣзи философи е правъ? — Нито единиятъ, нито другиятъ. Господь по естество нито е материяристъ, нито е идеалистъ. Подраздѣленията въ битието сж наши изобрѣтения. Материя, духъ, душа и т. н., отъ чисто Божествено гледище, сжществуватъ ли? Запримѣрь, ако си въ магарешкия свѣтъ, ще констатира, че всички магарета иматъ опашки; ако си въ свѣта на воловетъ, ще констатирашъ, че всички волове иматъ рога. Отъ тамъ ще извадите заключението, че всички сжщества иматъ рога, че всички иматъ опашки, че всички ядатъ като магарето, и който не може да реве като магарето, не може да бжде знатенъ човѣкъ. Но това сж понятия за магарето и за вола. Имате право, всички магарета реватъ, иматъ опашки. Тия сжщества пѣкъ, които сж въ свѣта на воловетъ, иматъ рога. Тѣй е. Казваме: всички хора сж слаби, грѣшници, неджгави. Това сж само думи. Азъ отнасямъ този въпросъ къмъ васъ, като ученици. Кой е онзи отъ васъ, който не може да вдигне единъ килограмъ вода? — Всички можете да вдигнете. Кой отъ васъ не може да заучи единъ стихъ на день? Кажете ми единъ стихъ, единъ пасажъ отъ всичкитъ лекции, които съмъ държалъ до сега!

Да допуснемъ, че вамъ сж извѣстни възможноститъ на една душа. Добръ, но трѣбва да знаете, че всѣка душа не е сама. Въ нея влизатъ душитъ Х, У, З. Три категории души влизатъ въ нея, за да я образуватъ. Тия неизвѣстни души сж едно грамадно количество. У тѣхъ всѣка една клѣтка прѣдставлява една душа, която мисли, която има специални възгледи за нѣщата. При дадени условия тия души указватъ извѣстно влияние върху общия животъ на кой и да е човѣкъ. Когато човѣкъ е духовенъ, когато той се развива съразмѣрно съ Божественитъ закони, тия души се развиватъ правилно помежду си и се групирватъ въ тази централна монада, която прѣдставлява човѣка, самия индивидъ. Той е централната монада, около която всички други монади, всички други души се групирватъ и подкрѣпятъ. Обаче, когато тази ръководяща душа, която носи името, знайно въ небето, не спазва законитъ, всички останали души сж въ разногласие. Тогава се ражда въ човѣшкия умъ, въ новѣшкото сърце и човѣшката душа цѣлъ хаосъ. Когато казваме, че трѣбва да работимъ върху себе си, разбираме, че трѣбва да дадемъ единъ образецъ на тия души въ насъ, какъ трѣбва да работятъ. Тази централна монада е като центъръ. Тя трѣбва да бжде образецъ, идеалъ на тия души въ насъ.

И тѣ иматъ свое мѣние. Слѣдователно, когато единъ човѣкъ грѣши, тия души знаятъ това, взиматъ всичко подѣ внимание, докато единъ день започватъ да те напушатъ една слѣдъ друга и ти останешъ самъ. Тогава знаете ли какво ще бѣде вашето положение? Вие ще дойдете на мѣстото на една отъ тия малки тѣ монади и ще влѣзете като съставна часть въ другъ нѣкой организъмъ. И знаете ли тогава колко хиляди години ще ви трѣбватъ, докато излѣзете отъ този организъмъ и добиете вашата първа свобода? Нищо не се губи въ природата, но всѣка една душа ще се върне да научи урока на живота. Ако тя не може да даде образаца, други ще дойдатъ на нейно мѣсто, а васъ ще ви лишатъ отъ тази свобода. Като слушате да ви говоря така, вие може да се уплашите. Кога може да ви лишатъ отъ тази свобода? — Когато нарушите великиятъ Божии закони. Всѣки човѣкъ е една съставна часть на този великъ Божественъ организъмъ. Е, какъ се ражда грѣхътъ въ свѣта? Ако ние не можемъ да дадемъ образаца на тия души въ насъ, образуватъ се редъ извратени мисли, желания и дѣйствия, и ние идваме въ стълкновение съ общия законъ, идваме въ едно противорѣчие. Така се явява кармата, която трѣбва да изкупимъ съ редъ страдания, мъчения, докато дойде

часътъ на изкуплението. Понеже вие сте достигнали до този етапъ, нѣма защо да се повръщате назадъ. Нѣкой отъ васъ ще каже: азъ не разбирамъ тия нѣща. Може да се роди споръ въ човѣка, дали дѣйствително въ него има толкова души? Тогава, ако вие сте една единица, може ли да се роди този споръ? Мине ви извѣстна мисль, вие се борите. Въ даденъ случай вие искате да учите, но послѣ отлагате, казвате: не днесъ, утрѣ. Защо отлагате? Кои сж причинитѣ? Или пъкъ, кои сж причинитѣ единъ човѣкъ да стане художникъ, или другъ поетъ, трети писателъ, четвърти музикантъ, пети земледѣлецъ и т. н.? Кои сж дълбокитѣ причини въ самия животъ? Всички тия неизвѣстни души въ васъ, трѣбва да ви станатъ извѣстни. Тѣ сж свързани съ цѣлото битие, съ цѣлия козмосъ. Тия малки души сж специално назначени на извѣстна длъжностъ: възприематъ нѣкоя мисль и я прѣдаватъ на централната монада. Тѣ сж чиновници въ човѣка и безъ тѣхна помощъ човѣкъ не би могълъ да се мръдне. И отъ тамъ, като казватъ, че човѣкъ е една малка вселена, право е. Дѣйствително, той е единъ малкъ свѣтъ.

Първото нѣщо, вие трѣбва да си създадете единъ опрѣдѣленъ характеръ. Не се занимавайте единъ съ другъ. Азъ онзи день държахъ на сестритѣ една

лекция, и тя даде своите резултати, понеже показа, колко сж готови на самопожертвуване. У всички ви има този личен елемент на амбиция, на доказание. Вие трѣбва да знаете, че когато влѣзете въ една Божествена школа, въпросъ за доказание никог да не става, защото законътъ е такъвъ: ако нѣкой би се опиталъ да ви докачи, да ви обиди и съ това прѣстѣпи нѣкой законъ, той ще се намѣри извънъ школата. Въ школата всѣки има право да бжде една свѣщъ. Като кажемъ нѣкому да каже Истината, нека я каже по закона на Любовта. Ако вие минавате по единъ мостъ, направенъ само отъ сламки, нѣмамъ ли право да ви каже: не минавайте по този мостъ, защото ще паднешъ! Вие ще ми възразите: и другъ пътъ съмъ минавалъ по мостове. Казвамъ: ще паднешъ, не казвай! Вие отговаряте: не е ваша работа! Онѣзи, които правятъ бѣлѣжки комуто и да е, трѣбва да знаятъ едно правило: чикого не критикувайте една погрѣшка, която сами не можете да изправите! Туй, което ти самъ въ себе си не си могълъ да изправишъ, не критикувай! Туй, което ти си оправилъ въ себе си, за сжщото можешъ да помогнешъ и на другитѣ. Да кажемъ, ти учишъ другитѣ да не се страхуватъ, а самъ се страхувашъ. Ще имашъ ли добъръ резултатъ отъ твоя урокъ? Нѣкой

казва: ние трѣбва да имаме воля; или, ние можемъ да живѣемъ и безъ пари. Ти безъ пари можешъ ли да живѣешъ? Ти воля имашъ ли? Азъ като говоря, че безъ пари може да се живѣе, принципиално разбирамъ въпроса. Азъ не съмъ ви далъ методитѣ, какъ може да се живѣе безъ пари, какъ може животътъ да се уреди по другъ начинъ. Теоретически е тъй, може да се живѣе безъ пари, но това трѣбва да се докаже практически. Ако съмъ направилъ този опитъ въ себе си, може да ви кажа: направихъ единъ опитъ, излѣзе много сполучливъ, сега и вие може да го направите. Слѣдователно, когато ние правяме една погрѣшка, трѣбва да изхождаме отъ нашия личенъ опитъ. Само тогава може тази погрѣшка да бжде изправена. Или, когато искаме да запознаемъ нѣкого съ нѣкоя добродѣтель, ние трѣбва да сме направили опитъ съ нея. Ако вие спазвахте тия правила, въ васъ щѣше да се зароди една хармония.

Сега, между всичкитѣ ученици сжествува дисхармония. Всичкитѣ хора иматъ за себе си по високо мнѣние, отколкото сж въ дадения случай. Изобщо е така. Всѣки човѣкъ въ сжщность мисли, че отъ него може да стане нѣщо много. Отпослѣ условията отвънъ го довеждатъ до противоположно мнѣние. И

наистина, той може да стане много нѣщо, но трѣбва да знае, дали тия негови побуждения произтичатъ отъ душата му, или сж дошли отвънъ. Вие трѣбва да се пазите отъ всички посторонни влияния. За всѣко желание, което произтича отъ душата ви, може да се родятъ хиляди прѣпятствия отвънъ, но то пакъ ще успѣе. А вие, като срещнете 10 — 15 прѣпятствия, казвате: тая работа нѣма да я бжде!

Сега, въ живота има извѣстни изречения, които трѣбва да заучвате. Тия изречения могатъ да видоизмѣнятъ вашето душевно състояние. Такива изречения има у всички древни и нови поети. Има малки пѣсни, запримѣръ, отъ единъ куплетъ, взетъ отъ нѣкой пасажъ изъ нѣкоя свещена книга — отъ Евангелието, отъ Псалмитъ, които сжщо могатъ да промѣнятъ състоянието ви. Тѣхъ трѣбва да заучвате, да обогатявате вашата паметъ. Паметта ви трѣбва да бжде богата. Мнозина се оплакватъ, че губятъ паметта си. У васъ има напоръ отъ енергии. Вие искате да бждете добри, но не знаете какъ. Човѣкъ може да бжде добъръ и да се упражнява въ тази си добродѣтель тъй, както онзи, който се занимава съ свиреие. Той трѣбва да има инструментъ, трѣбва да има и учителъ, и всѣки день трѣбва да свири. Умътъ му трѣбва да е на мѣсто. Когато свири, трѣбва

да мисли за музиката. Законътъ е таквъ: Започнешъ ли да свиришъ, ще ти дойде друга мисль. Не като свирите, умътъ ви трѣбва да бжде заетъ само съ това, което свирите. Може да свирите половинъ часъ, но умътъ ви трѣбва да бжде съсредоточенъ върху това, което работите въ дадения случай. Ще концентрирате ума си върху работата, която имате.

Каква е цѣльта на школата? — Цѣльта на всѣка школа е да сближи ученицитъ по закона на Любовта. Каква е цѣльта на свѣтлината и топлината? — Да призведатъ всичката растителность която сега съществува на земята. Тия посторонни мжнотии, които изпжкватъ въ вашия животъ, тѣ сж нѣща второстепенни, тѣхъ ще оставите на заденъ планъ. Най-първо разрѣшете основното въ живота. Туй основното взема най-малко врѣме, за да се разрѣши. Да издържашъ единъ ученъ човѣкъ, единъ силенъ човѣкъ, е много лесна работа, но да издържашъ едно дѣте е много трудно. Слѣдователно, когато ние дойдемъ да се занимаваме съ Бога, да го проучаваме, съ този въпросъ най-лесно ще се справимъ. Ученикътъ трѣбва да знае, че отъ встичкитъ сжщества най-лесно може да намѣри Бога. И когато Го намѣри, ще придобие едно разширение на душата, една свобода, каквато никога не е прѣдполагалъ. Това е първото качество.

Той усъща едно абсолютна свобода; умът му е пър-
гавъ, дѣтеленъ. Нѣкои мислятъ, че човѣкъ като на-
мѣри Бога, нѣма за какво да мисли, всичко му е въ
редъ и порядъкъ. Не е така. Онзи, който изгуби
Господа, за него е тъй, но онзи, който намѣри Го-
спода, той ще има хмляди работи, съ еонито да се
занимава. Мнозина мислятъ, че това, което сега учатъ,
нѣма приложение въ живота. Запримѣрь, правили ли
сте опитъ съ вашата любовъ? Какъвъ опитъ сте на-
правили до сега? Въ свѣта съществуватъ два метода
за проявяване на любовта, но и двата сж лжжливи.
При единиятъ ние пишемъ: „азъ ви обичамъ“, а при
другиятъ методъ криемъ любовта си. Тѣ сж неесте-
ствени методи. Единиятъ методъ ние употрѣбяваме,
за да се поощряваме. Майката нѣкой пѣтъ казва на
дѣтето си: азъ не те обичамъ. То е особенъ методъ
на възпитание. Нѣкой пѣтъ ние се стремимъ да по-
кажемъ, че имоме любовъ. Вие правили ли сте опитъ
да прослѣдите онова истинско чувство, когато се по-
ражда любовта? При сегашнитѣ условия, като се за-
роди любовта, изпитва се слабо стѣснение. Това е
неестествено положение на любовта. Хората не оби-
чатъ да изразяватъ външно туй чувство. Тогава пи-
таме: ако трѣбва да поставимъ любовта като основа,
какъ трѣбва да я проявимъ, че никога да се не сра-

мимъ, отъ нея? Азъ ще ви дамъ едно сравнение.
Когато запалите една вощеница, тя гори, освѣтява на-
пълни кѣщата съ димъ, но тази свѣтлина струва ли?
Дѣйствително, тя е услужила, но сутринта като ста-
нете въздухътъ е разваленъ. Българитѣ иматъ такива
газеничета, виждали сте ги вие, вечеръ горятъ, но
сутринта като станешъ, гърлото ти е засипано съ
сажди. Това показва, че горенето тукъ не става пълно,
тази светлина не е хубава. Слѣдователно, когато чув-
ствта се събудятъ у насъ, когато горенето не е пра-
вилно, образува се такъвъ димъ. Онази приятна свѣт-
лина, въ която нѣма никакви излишѣци, онази мека
и приятна свѣтлина, трѣбва да дава на очитѣ и на
лицето на човѣка такъвъ изразъ, такъвъ лѣхъ, тако-
ва благоухание, че всѣки да го обича. Светитѣ сж
имали туй нѣщо. То се дължи на този свещенъ огънь
на любовта. Тия хора съ пълното си концентриране
къмъ Бога, съ възвишената си любовъ, съ най-голѣ-
мото самоотрицание сж готови за всѣкаква жертва.
Светитѣ се отличавали съ голѣма услужливостъ. Тѣ
сж се молили на Бога, но сж били готови да услу-
жатъ на всѣки, помагали сж на другитѣ, прѣвѣрзвали
сж краката на вълцитѣ на зайцитѣ, на мечкитѣ, на
лъвоветѣ. Имали сж това изкуство. Тѣ не сж се са-
мо мнили. Ние говоримъ за просвѣтенитѣ светии,

които сж били хора съ свещенъ духъ. Сега въ школата вие трѣбва да придобиете тия качества. На Нѣкои отъ васъ остава само една крачка да прѣстѣпятъ този свещенъ прагъ. Нѣкои сте при положение на постоянно съмнѣние. Казвате: азъ не съмъ достоенъ, азъ не съмъ способенъ. На какво основание е това чувство въ васъ? Нѣкой казва: азъ мога да направя това. На какво се базира той? Всѣки отъ васъ ще се вгледа дълбоко въ душата си. Азъ бихъ желалъ, всѣки единъ ученикъ да има по едно особено, специално качество, което да го отличава отъ другитѣ. Тѣй че, като съберете всички тия качества въ едно, ще дадатъ една мощна сила. Нѣкои мѣстности раждатъ хубави сливи, други хубави круши, грозде и т. н. Слѣдователно, всички хора не могатъ да произвеждатъ еднакви нѣща. Има разнообразие въ човѣшкитѣ души. Първото нѣщо е, да имате положителенъ разумъ и непрѣодолима вѣра.

Азъ ви говоря за добритѣ навици. Желанието на невидимия свѣтъ, т. е. желанието на всички ония, които сж минали прѣди васъ, е вие да вървитѣ по тѣхния пѣтъ. Желанието на Господа, Който е създалъ свѣта и цѣлата вселена, е вие да свършите това училище. И тогава, ако вие не искате да го свършите по този начинъ, ще се зараждатъ мжноти-

тии. Мжнотията може да се роди отъ това, че вие ще имате другъ учителъ. Той казва: „Не му е дошло врѣмето. Имашъ още да се прѣраждашъ“. Онзи, който ти казва, че имашъ още да се прѣраждашъ, може ли да ти каже колко прѣраждания си ималъ? Той ти казва: „Ти въ слѣдующето прѣраждане ще направишъ това“. Онзи, който ти дава този свѣтъ, трѣбва да ти опише едно, двѣ, 10, 100 твои прѣраждания и да ти каже, въ еди-кое си прѣраждане, еди-каково качество си придобилъ. Такъвъ човѣкъ може да ти послужи. Онзи човѣкъ пъкъ, който ти казва: е, чини ми се, че си билъ такъвъ, тѣй мисля — този човѣкъ не може да ти даде свѣтъ. Кой не мисли, кой не усѣща? Усѣщане, мислене, това сж само възможности.

Та онѣзи отъ васъ, които сж понапрѣднали, съ по-събудено съзнание, трѣбва да излѣзатъ малко на прѣдъ- да потеглятъ, да дадатъ примѣръ. Единъ отъ ученицитѣ трѣбва да излѣзе на прѣдъ. Все трѣбва да има една овца да прѣскочи трапа. Все трѣбва една овца да бѣде първа, и като прѣскочи тя, слѣдъ нея втора, трета и т. н. Запримѣръ, нѣкой отъ васъ ще се отличи съ единъ наблюдателенъ умъ, другъ съ едно добро сърце, трети съ милосърдие, четвърти съ музика. Има хиляди добродѣтели, които може да се

развиять въ всички души. Сега вие сте се ограничили въ едно нѣщо. Гледамъ, кой какъ дойде, единъ мисли за своята кѣща, другъ за себе си, за дѣцата си, за мъжа си, за обществото, за излишни работи мислите. Взимате вѣстниците, четете, еди-кой вѣстникъ какво пише. Що отъ това? Минавате прѣзъ една улица, много кучета ви лаятъ. Казвате: като минавахъ покрай улицата, фиксирахъ тия кучета и тѣ си отидоха, Хубаво, едно куче фиксирате, друго фиксирате, всичкитъ кучета фиксирате, но като отидете въ гората, срещнете една мечка, искате да а фиксирате, не можете. Казвате: азъ бѣхъ въ Рилската пустина, видяхъ една мечка, че като хукнахъ, едва се спасихъ. Кучетата фиксирашъ, а мечката не можа да фиксирашъ. Така и вие нѣкои пѣтъ хванете нѣкой малъкъ неджгъ, фиксирате го като едно кученце, но като дойде голѣмиятъ неджгъ, като мечката, отстъпвате. Не, голѣмиятъ неджгъ ще хванете.

Първото нѣщо: силенъ човѣкъ е този, който влада ума си. Трѣбва да владате ума си! И азъ бихъ желалъ за една седмица да направимъ единъ опитъ: никакъвъ вѣстникъ да не четете! Азъ ще ви дамъ онзи примѣръ, дѣто кръстникътъ казва на шегата на кумеца: „Ако можешъ да поиграешъ, но безъ да ви-кашъ „иху ху“, ще ти дамъ една крава съ телето“.

Онзи почва да играе, но казва: „Кръстникъ, ритамъ ти кравата съ телето, но, казвамъ иху ху!“ Нѣкой иска да ви говори нѣщо лошо. Затворете ушитъ си! Ако ви говори нѣщо хубаво, слушайте го. Едно правило искамъ да приложите. Цѣла една седмица нѣма да четете вѣстници. Ще направимъ този опитъ, нѣма да си играемъ. Можете ли? Ще говорите само добро, само положителни работи. а не и дребнавости. Щомъ дойде другата седмица, ще отпушимъ бента. Ще се упражните за една седмица само и ще видите, какво може да направите. Ако по длъжностъ трѣбва да четете вестници, ще ги четете. Това, което се отнася до службата ви, ще го изпълните, но има нѣща, които сж и извънъ службата, тѣхъ ще избегнете. Кой каквото ви казва, ще го изолирате, ще мислите найхубавото. Разбрахте ли хубаво? Никаква погрѣшка нѣма да виждате. За всичко добро ще си говорите, за лошото нѣма да говорите. Само хубави книги може да четете. Вѣстникъ „Алфа“ даже нѣма да четете тази седмица. Или, прѣзъ тази седмица може да напишете найхубавитъ работи, като че живѣете въ единъ идеаленъ свѣтъ. Ако си въ канцеларията и нѣкой ти говори за вѣстници, ти ще се концентрирашъ, ще кажешъ: много сериозна работа имамъ! Това, което се отнася до службата, ще слу-

шашъ, но което е извънъ нея, нѣма да слушашъ, ще бждешъ глухъ за него. Вие веднага казвате: дали е възможно да се издържи всичко това? Онѣзи, които се ангажиратъ за този опитъ, само тѣ да го направятъ, но като изневѣри единъ, прѣпятствува се и на цѣлата работа. Когато една халка не е здрава, скъсва се цѣлата верига. За цѣла седмица трѣбва да бждете послѣдователни, да направите този опитъ. Ние говоримъ за нѣща, които сж възможни. Не казваме: напуснете службата си, не слушайте началника си! Всичко това не трѣбва да става по буква, по духъ трѣбва да става. Ще концентрирате ума си, ще направите опита, ще видимъ колцина отъ васъ ще могатъ да го вършатъ. Като вършите работата си, всички малки нѣща да ви не засѣгатъ, да ви занимава само великото. Човѣкъ може и да се уедини за една седмица нѣкъдѣ, но смисълътъ не е тамъ. Нека хората ви говорятъ, безъ обаче да ви засѣгатъ, само тъй ще опитате силата на своя духъ. Вие не сте отъ онѣзи ученици да не знаете тия работи. „Ако те съблазнява едната ти ржка, отсѣчи я; ако те съблазнява едното ти око, извади го“, е казалъ Христосъ. Ако се водите по буквата, значи, трѣбва да си отсѣчете ржцѣтъ и да си извадите очитѣ, но това сж иносказания.

Сега, този опитъ лесно може да се направи, нѣма голѣми мъчности. Единъ виденъ професоръ искалъ да излѣкува единъ французинъ, който заеквалъ и му казва: „За една година нѣма да говоришъ съ никого. Ако дадешъ обѣщание една цѣла година да не говоришъ съ никого, ти ще се излѣкувашъ“. Този французинъ издържалъ и се излѣкувалъ, слѣдъ една година могълъ да говори свободно. Това е воля. Срѣщашъ единъ познатъ човѣкъ, той ти говори, ти си мълчишъ, вървишъ си, не се спирашъ да му отговаряшъ. Всички казватъ: мръднала му дѣската! Като се избави човѣкъ отъ едно зло, ще се избави и отъ друго зло. Вашиятъ опитъ сега е лекъ. Да говори човѣкъ само добро, да не слуша зло, само за една седмица — какво по-лесно отъ това? Послѣ, пакъ ще отпушимъ бента, ще видите разликата отъ едната седмица и отъ другата. Отъ тази вечеръ ще започнете опита, до слѣдната срѣда. Другата срѣда, слѣдъ събранието, бентътъ ще бжде отпушенъ. Тия малки опити сж необходими за каляване на волята, за да можемъ да противостоимъ на всичкитѣ изкушения въ свѣта. Ние трѣбва да бждемъ хора съ силна воля, да владаме ума си, защото хората отъ свѣта разбиратъ психологическитѣ закони и ви използватъ за зло. Въ свѣта всѣкога търсятъ случаи

да създадат вина, съмнение, подозрение, скарване. Въ черното братство има редъ методи, по които може да ви скарать. Когато искать да постигнатъ известна цѣль, вдигать скандалъ. Защо? Цѣльта е да се скарате, да се произведе дисхармония. Тѣ искать да постигнатъ своитѣ цѣли и отъ нищо нѣщо създаватъ. Това не е методътъ на Бѣлото Братство. Методитѣ на Бѣлото Братство сж съвсѣмъ други. Двама братя може да се спогодятъ, ако постѣпватъ разумно. Нѣма въпросъ, по който да не може да се спогодятъ, но когато постѣпватъ по човѣшки, нѣматъ възможность. Отстѣпкитѣ трѣбва да бждатъ взаимни — и отъ едната, и отъ другата страна. При сегашнитѣ условия, колкото отстѣпва единиятъ, толкова трѣбва да отстѣпва и другия — равномѣрни трѣбва да бждатъ отстѣпкитѣ. Всѣки трѣбва да вземе онзи дѣлъ, който му се пада. Това е човѣшкото.

И тъй, ще пристѣпваме къмъ нѣкои малки опити. Този е единъ отъ най-лекитѣ опити. Тия опити сж необходими, за да провѣримъ нѣкои положения, дадени въ лекциитѣ. Трѣбва да се намѣри за въ бждеще единъ, методъ да знаете какъ да прилагате, защото не е лесна работа приложението. Ние знаемъ, до каква степенъ това е възможно своредъ врѣмето, обществото и хората, между които живѣете. Писанието

казва: „Богъ всичко знае“. Въ даденъ случай ти изнеможавашъ подъ тяжестта на живота. Богъ, обаче, знае положението. Той знае какво може да направишъ въ този случай. Той знае условията, при които живѣешъ, знае баща ти, майка ти, взима прѣдъ видъ окръжаващата срѣда и знае всичко, което може да направишъ. Той взима всичко прѣдъ видъ и оставя само възможноститѣ, въ които ти можешъ това да направишъ. Невидимиятъ свѣтъ е много снизходителенъ, но за това, което можешъ да направишъ, е много вискателенъ. Нѣкой пѣтъ седишъ и езикътъ ти мръдне безъ да искашъ, кажешъ нѣкои излишни думи, а послѣ съжалявашъ въ себе си, казвашъ: защо казахъ така? Ти съжалявашъ въ себе си и започвашъ да се морализирвашъ. Ти съжалявашъ, че езикътъ ти мръдналъ прѣди ума ти и си направилъ една погрѣшка. Нѣкой пѣтъ пѣкъ ржката ти мръдне прѣди ума. Нѣкой пѣтъ пѣкъ мръдне устата ти, тя нѣкакъ си се изкриви. Мръдватъ устата ти, ржцѣтъ ти прѣди ума и вслѣдствие на това се раждатъ всичкитѣ противорѣчия. Слѣдователно, ние още не сме господари на нашето тѣло, не сме господари на нашитѣ волеви дѣйствия. Вслѣдствие на това се ражда дисхармонията. Езикътъ мръдне, ржцѣтъ мръднатъ, очитѣ мръднатъ, неспокойни сме, не можемъ да слушаме. Нѣкой казва: оста-

ви ме, нѣмамъ това търпѣние! Може да го нѣмате,
но можете да постѣпвате разумно, има начини за това.
Всѣки човѣкъ може да постѣпва добрѣ.

Т. м.

Богъ на Любовьта не е Богъ на мъртвитѣ, но
Богъ на живитѣ

